LIBRIS | We know books

Violeta Berea

Steaua Divină

LITERA
București

LIBRIS | We know books

CUPRINS

Soarele și pionierii 5
Conversații cu Robin 11
Capcana 19
Funia 27
Pandemie 35
Ce-am câștigat 43
Crima din New Forest 51
Ceai cu lapte 59
Proiecte europene 71
Secretul lui Kevin 83
Un ungur rătăcit 93
Foame 101
Roata meseriilor 111
În grădină 115
Steaua Divină 127

LIBRIS | We know books

SOARELE ȘI PIONIERII

Venim spre casă, cu ghiozdanele târâș. În soarele amiezii, munții Făgăraș par un decor de teatru, cu coamele lor înzăpezite. Pe stâlpul din fața casei, o barză bate din cioc, entuziasmată de un nou început.

– Tu mergi în tabără? mă întreabă Cristina.

– Da, anul ăsta merg și eu. Trebuie să mă lase! N-am fost niciodată.

– Da' aveți bani?

– Avem. Eu am început să fac economie din februarie. Mi-am adunat cincizeci de lei. Și nu trebuie să-mi cumpere nimic nou. Am haine mai vechi, dar sunt bune.

– Mami mi-a cumpărat un costum de baie portocaliu, întreg, un trening și-o pereche de adidași. Mai trebuie să-mi cumpere tricouri.

– Eu mă descurc cu ce am. Important e să fiu acolo. E cald la mare, nu? Nu cred că-mi trebuie prea multe haine.

Intru în curte și mă duc direct la porci, să văd dacă e curat. E vraiște. Mă duc în casă, mă schimb și verific cazanul. Nu ajunge pentru diseară. Trebuie să mai fierb un cazan de cartofi. Fac focul în curte și pun cartofii la fiert. Îmi ung o felie de pâine cu gem și mă duc să arunc niște boabe la găini. Spăl vasele. Dau cu mătura. Pun niște narcise în vază. *Precis o să se bucure Mica. Trebuie să mă port perfect până-n iunie.* Mă bag

LIBRIS We know books

în cameră și mă apuc de lecții. Pisoiul miaună la ușă. Îi pun o farfurie de ciorbă, cu pâine înmuiată.

Triunghi isoscel: triunghiul cu două laturi congruente.

Triunghi echilateral: triunghiul cu toate laturile congruente.

Triunghi isoscel... triunghi... aaa cu două laturi, aaaa... două laturi...

Dacă nu scot patrul de la mate, am încurcat-o... nu mă lasă la mare în veci... trebuie să iau măcar un opt, săptămâna asta. Ia, să fierb și-o olișoară de cafea, până vine de la muncă!

Trebuie să-i spun așa: am adunat cincizeci, matale trebuie să-mi dai numai două sute și cincizeci. Nu trebuie să cheltui nimic în plus, că am cu ce mă îmbrăca... și deschid valiza. Îi arăt treningul, bascheții, tricourile, pijamaua... îi lipsesc doi nasturi. Las' că-i cos, nu-i bai! Costum de baie n-am. Trebuie să-i închid gura lu' Dănuț. Dacă mă pârăște, n-am nicio șansă.

Deschid încă o dată valiza, să verific dacă n-am uitat ceva. *Ar fi fain să am o minge gonflabilă, să ne jucăm în apă. Poate nu costă mult. Cristina zice că totul e diferit acolo; altă lume. Cât să fie o minge? Costum de baie cer împrumut de la Valentina. Slipul meu nu mai poate fi recuperat.*

A venit și Dănuț de la școală. Iar a stat la fotbal până la trei! Trebuie să vorbesc cu el.

– Dănuț, te rog să nu-i spui că mi-am rupt slipul! Fac toate treburile în locul tău, te rog frumos!

– Nu-i spun, deja știe toată școala!

Mă bag în cameră și deschid valiza. Mai împachetez două batiste și mă apuc de cusut nasturii la pijama.

LIBRIS We love books

Oare cât de mare o fi marea? Cred că-i de o sută de ori mai mare ca Oltul. Eu ştiu să înot. Nu mi-e frică. Or fi rechini în apă? Nu cred că sunt unde ne ducem noi. Ne-ar fi spus tovarăşa. O să facem foc de tabără...

A venit. Ascund valiza sub pat.

– Oara, unde eşti?

– Sunt aici! Îmi făceam lecţiile.

– Aaaa! Ai făcut cafea! Pâine ai luat?

– N-am fost încă în sat. Mă duc acum!

Se aşază în pridvor, cu cafeaua în mână. Pare destul de relaxată.

– Pot să merg şi eu în tabără? Cristina şi Vero merg în fiecare an. Mi-am adunat cincizeci de lei. Mai trebuie să-mi dai numai două sute cincizeci. Am tot ce-mi trebuie. Sandalele astea sunt bune şi anu' ăsta. Hai să vezi!

– Tu, Oara! Asta-i valiză? Tu nu vezi că are încuietoarea stricată? Şi hainele astea; nu te poţi duce la mare aşa. Las' că mai vedem până-n iunie. Du-te şi adu nişte lemne, să facem foc!

N-o zis nu. Mai sunt speranţe! Trebuie să-mi scot media la mate şi să fac lăcăţele pentru toată şcoala. Trebuie să le închid gura cumva.

Vine şi Ticu. Se duce în fundul curţii, să se spele. Mă strigă să-i torn apă pe cap, să se clătească.

– Ticule, am promis că le duc lăcăţele la copii. Poţi să faci douăjşapte?

– La toţi vrei să le duci?

– Da, nu vreau să fac diferenţe între ei.

– După cină, o să fac câteva. Vedem!

– Te ajut şi eu, dacă vrei.

Ne aşezăm la cină. Ciorbă de fasole şi varză călită. Dănuţ mă priveşte cu subînţeles şi-l pufneşte râsul.

LIBRIS We know books

Ticu ne întreabă ce e. Nimic, zic eu. Dănuț îmi face semn spre soba de teracotă, unde am ascuns slipul rupt. Nu-i nimic. Lasă că i-o plătesc io!

După cină, ne așezăm pe prag și ne apucăm de făcut lăcățele din cablu, roșu și albastru. Le scoatem partea de sârmă și o îndoim... am făcut douăjdouă.

– Da' ce vor copiii ăștia cu lăcățelele?

– Le agățăm la fermoar, ca breloc.

– Hai, că mai facem altădată! În pat, că-i târziu.

– Bineee!

Cum naiba să-i împac pe toți? Mai aștept, până le terminăm. Poate le facem săptămâna asta.

– Tovarășu' profesor, puteți să mă ascultați astăzi? Vreau să îmi ridic media până la sfârșitul anului.

– Nu astăzi, Oara. Vă predau o lecție nouă.

– Pot să șterg tabla?

– Bine.

– Un număr natural B spunem că este divizor al unui număr natural...

Sună clopoțelul. Ieșim în pauză. Mă duc spre terenul de fotbal, să mă uit la băieți cum joacă. Poate mă lasă și pe mine să joc. La colțul sălii de sport, îi aud vorbind despre mine: *Deci, o fost mortal. Era îmbrăcată în slip. Sutien n-avea, că n-are la ce. S-o suit în pom și-o luat un măr și l-o mâncat. O coborât încet și-o sărit. Când o ajuns pe iarbă, era în pielea goală. Dănuț râdea de se prăpădea, că ea nu înțelegea ce se-ntâmpla. Slipul atârna pe-o creangă. O zis Dănuț că și-o ascuns slipu' după sobă, c-o omoară mă-sa.*

Îi aud vorbind prin curte, pe la colțuri. Trebuie să fac ceva!

LIBRIS We know books

– Cristina, spune-le că vă aduc lăcățele de cablu. Nu mai povestiți despre mine! Vă rog frumos!

S-a terminat pauza, mai avem muzică și mergem acasă.

– Tovarășa, ce facem azi?

– Fiți cuminți! Liniște, vă rog! O să învățăm un cântec despre voi, pionerii. Îl vom cânta în autocar, când vom merge în tabără. Fiți atenți, vă dau tonul. *Soarele și pionierii/ Și-au dat mâna peste țară/ Și-n avântul primăverii...* Oara, cânți cam tare, îi acoperi pe toți. Haideți, încă o dată, prima strofă... *Soareeleee și pionieeriii!*

Mă trezesc pe la nouă și-l văd pe Dănuț.

– Ce-ai visat? Ai râs în somn.

– Am visat marea. Ne jucam în apă, cu mingea. Era toată școala acolo. Tovarășa a înghițit apă și-a început să tușească.

– Ha! Ha! Ești dusă cu pluta!

Am luat nouă la mate, le-am dus lăcățele la colegi, mi-am făcut rost de costum de baie, dar mama a zis că n-avem bani să merg în tabără. Avem rate la mobilă.

E sfârșitul lu' iulie. Terminăm treaba și dăm o fugă la râu, să facem o baie. Dănuț se suie pe portbagaj și eu împing la pedale.

– *Soarele și pionieriiiiii!*

– *Și-au dat mâna peste țaaară!*

– *Oara este o grăsaaaană!*

– *Dănuț cade pe-o banaaană!*

Trântim bicicleta și începem să ne dezbrăcăm. Gașca e deja în apă.

LIBRIS | We know books

CONVERSAȚII CU ROBIN

Am luat două mii de lei din sertar să cumpăr pâine. Mă uit în oglindă și-mi aranjez bretonul înainte să ies. Magazinul lui Florescu e în casa lu' Popică. Două camere. Una e plină cu rafturi. Bluze supraelastice cu imprimeuri, adidași, pe care scrie ceva în chineză, rujuri roz, de la Ruby Rose. Pe raftul vecin, vegeta, bulion, făină, orez; dedesubt, în trei cutii de plastic, roșii, ceapă, morcovi. Într-un colț, îmi atrag atenția niște cutii de carton. Tanti Gina mă îmbie să cotrobăi. Îmi zice că unele costă o mie, unele cinci sute. Caut în cutii, punând ce-mi atrage atenția pe-un scaun șchiop aflat în colț. Găsesc o carte. Se numește *La răscruce de vânturi*. De la editura Arania. Pe coperta lucioasă e fotografia unui cuplu. Femeia poartă o rochie roșie mulată și are părul blond, lung. Bărbatul, care o ține pe genunchi, este dezbrăcat de la brâu în sus și are plete negre. O pun pe scaun. O iau din nou în mână și încep s-o răsfoiesc. Nu am văzut niciodată astfel de imagini. O rochie atât de mulată. Rochiile mamei au mâneci lungi și sunt pline de volănașe. Întreb cât costă cartea. Cinci sute. Nu știu dacă tata ar fi de acord să citesc așa ceva. Mă mai învârt prin magazin, mai răscolesc. O pereche de ștrampi negri, plasă, o chestie de prins părul; banană, zice tanti Gina. Mai cotrobăi și dau de-o cutie gri, de plastic. O întreb pe tanti ce este.

LIBRIS We know books

Îmi spune că pare a fi o casetă audio. O las din mână pe scaun și mai cotrobăi.

– O poți băga într-un casetofon, să cânte. Ce scrie pe ea?

– Bob Dilan. Blod on dă tracs.

– Ți-o dau cu cinci sute. Poate ai norocu' să-ți găsești un gagic cu casetofon.

Citesc *Patul lui Procust*. Mâine dăm test din caracterizarea personajelor. Mama bate ouăle să facă frigănele. Îmi cere un pix. A auzit o rețetă la radio și vrea să și-o noteze în carnețel. N-am chef să mă ridic. Îi spun să-și ia de pe raftul meu. Ridică perdeluța și aud un zgomot.

– Ce-i asta, Oara?

– Asta, ce? Aaaa! O casetă.

– De unde?

– Am cumpărat-o de la Florescu...

– Și ce dracu' faci cu ea? Ți-am zis să nu mai cheltui bani aiurea când te trimit după pâine!

– Mami, vreau un dicționar.

– Păi, n-ai?

– De rusă... nu-mi mai trebe. Vreau de engleză.

– De unde, de la Florescu?

– Când mergem în Brașov.

– În Brașov?! N-am mai fost de la nunta lu' Nuți. Ai smuls buruiana din ceapă? Hai, du-te și vezi-ți de treabă!

Smulg buruienile și vorbesc singură. De-abia aștept să ascult caseta. Dacă iau note bune la teste, pot s-o rog pe mami să mă lase în vacanță la Târgu Secuiesc, la unchiu' Atti. El are casetofon.

Verișorul Cristinei are magnetofon. Ne întâlnim sâmbăta în garaj și ascultăm muzică. Pe margine sunt

LIBRIS We know books

patru suporturi verzi cu șurubelnițe, clești, pile, vaselină și un banc de lucru, de care stă fixată o menghină. Miroase a motorină. Un perete e acoperit cu foi din almanahuri, poze cu artiști și două afișe. Unul e de la Cinema Negoiul, *Piedone la Hong Kong*. Pe altul scrie *Bob Dylan*. E un tip cu părul creț și ochi albaștri care mă privesc ironic.

Acum două săptămâni am și dansat. M-a invitat Adi la un *blues*. Când a început „Noapte albastră", a venit la mine și mi-a întins mâna fără un cuvânt. Am dansat și pe următoarea melodie și am ieșit să ne punem câte un suc din bidonul lăsat de mama lui pe masa din bucătărie. Am intrat în cameră, unde, pe etajera de lângă pat, avea două insectare și vreo cincisprezece role de magnetofon. Ne-am așezat pe pat și a început să-mi arate comorile. Postere cu artiști, abțibildurile și surprizele Turbo. În timp ce răsfoiam un almanah *Cinema*, Adi m-a sărutat pe obraz. M-am ridicat ca arsă și l-am întrebat de unde are tricoul care atârna pe umeraș.

L-am visat pe Bob azi noapte. Se făcea că stăteam întinsă pe spate, sub stejarul din Mercheașa; adia vântul și ascultam greierii în iarbă. Norii treceau grăbiți pe cer și mirosea a margarete. Rupeam măcriș și-l mestecam. Bob a apărut și s-a așezat lângă mine. Avea o cămașă albă de in și chitara în mână. Fluiera. I-am întins o frunză de măcriș. A privit-o surprins, a mirosit-o și a băgat-o în gură. A mestecat, m-a privit și-a zis *bună, ce-i asta?* Am zâmbit și i-am întins încă o frunză.

M-a trezit mama să plec la autobuz, că am test la română azi.

LIBRIS We know books

După ore, m-am dus la biblioteca municipală și am cerut un dicționar de engleză. Bibliotecara mi-a dat și o gramatică practică. Au primit niște ajutoare acum două luni. Niște manuale din Anglia. Am ales unul pentru începători.

La începutul lui iulie, mă duc la poștă, să-l sun pe unchiu' Atti. Îl întreb dacă pot merge pe la ei la sfârșit de săptămână. Zice că mă așteaptă la autobuzul de trei în autogară. Nu pot dormi. Mă ridic și-mi bag caseta în rucsac, să n-o uit acasă. Îmi bag și dicționarul.

Unchiul Atti! Ce arătare! N-am mai văzut bărbat cu părul atât de lung până acum. Poartă o geacă soioasă de blugi, părul e prins în coadă, e înalt și are pungi sub ochi. Mă îmbrățișează și mă laudă cât de frumoasă m-am făcut.

– Nu te-am mai văzut de când erai într-a treia, tu, Oară!

– Unchiule, ce păr lung ai! Zice tati că ești rocker.

– Sunt șofer de tir. Rocker, în timpul liber! Ha! Ha! Irenke o făcut gogoși la tine! Hai, că se răcesc!

Îmi petrec timpul cu Irenke. Beau suc și înfulec cinci gogoși. Atti a băgat deja caseta. Pare folosită, zice el. Trebuie s-o ruleze de la capăt. Mă duc la baie și, când ies, ciulesc urechile. Un acord de chitară durează cam un minut; intervine vocea unui bărbat, puternică și răgușită. Cântă pe nas și sună diferit de tot ce-am auzit până acum.

Nu scot un cuvânt. Atti desface o bere și-și aprinde o țigară dintr-un pachet roșu, pe care scrie LM. Deschid fereastra. Se așază, fredonând „end aim geast laic det bărd..." Eu rămân în picioare lângă fereastră și nu zic nimic până se termină prima față a casetei.

LIBRIS We know books

Îmi scot un caiet și încerc să scriu ce aud. Transcriu cu multe spații albe. Atti citește și râde.

– Hei, Oara, trebe să înveți regulii de pronunție!

Încearcă să citească ce-am scris. „ăr converseișăn uăz șort end suit". Îmi ia caietul din mână și scrie, cu un scris rapid și nervos, „Our conversation was short and sweet". Îmi desface și mie o bere. Nu sunt obișnuită cu gustul ei, dar nu las să se vadă că nu-mi place.

– Asta trebuie să cauți în dicționar. Știu o profă faină, la pedagogic. O fost gagica meu. Dacă te transferi aici din toamnă, poți face meditații! Deschide o ușiță verde, din lemn. Până acum, am avut impresia că e un dulap construit în perete, dar ușa se deschide spre o cămăruță în care încap numai un fotoliu și un raft cu casete, discuri de vinil, reviste. Pe pereți sunt cinci postere. Pe unul scrie *Rolling Stones*. Patru bărbați îmbrăcați ciudat zâmbesc strâmb.

Pereții sunt acoperiți cu versuri scrise de mâna lui Atti. „People are strange", „There I was on a July morning, I was looking for love", „We are ugly, but we have the music". Ne întrerupe Irenke.

– Haideți, că-i sară! I-ai descoperit bârlogu'? Se ascundea pe timpu' lu' Ceaușescu, să asculte muzică. Aici ne-am tras-o prima dată, când aveam vreo nouășpe ani. Toate gagicile vorbeau în oraș de buncăru' lui Attila!

Mâncăm, dormim, ascultăm muzică, vorbim... Ritmuri sălbatice, voci răgușite, nume noi plutesc în aerul îmbâcsit. Am reușit să termin sticla de bere și-am acceptat și-o țigară din pachetul lui Irenke. Kent lung. Ea vine să-mi spună că mi-a pregătit patul și se duce la duș. Nu mi-e somn. Sunt agitată. Îmi vine să alerg pe străzi și să strig. Deși simt că am amețit, mai iau o